

รัฐบาลตอบคำขอของพระปกเกล้า

ขอแก้ไขรัฐธรรมนูญ ขอเพิ่มข้าราชการ

พระราชบัญญัติการของสมเด็จพระปกเกล้า มีอยู่ ๓ ฉบับ พระราชบัญญัติ ๒ ฉบับแรก ได้พระราชทานไปยังพระยาธรรมาธิบดี พระราชทานไปยังพระยาธรรมาธิบดี พระราชบัญญัติ ๓ ฉบับ ที่ผ่านทางพระยาธรรมาธิบดี ไม่ถือเป็นพระราชบัญญัติทางราชการ พระยาธรรมาธิบดีเห็นหน้าที่พิเศษของทางรัฐบาล เป็นภาระส่วนพระองค์ เมื่อได้เป็นรัชกาลได้แล้ว จึงจะได้จัดทำเป็นทางราชการ ทั้งนี้เพื่อจะได้มีอำนาจทำความเข้าใจต่อกันได้ง่ายขึ้น

เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ ที่พระราชทานไปยังพระยาธรรมาธิบดี นั้น มีคำขอของสมเด็จพระปกเกล้า ดังต่อไปนี้

๑. ให้แก้ไขรัฐธรรมนูญให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
๒. ให้จัดการเด็กทหารรักษาพระองค์
๓. ให้จัดการเปลี่ยนแปลงรูปโครงการของกระทรวงใหม่
๔. ให้มีบุคคลต่างๆในรัฐบาล

สตรีพระมาซึ่งไป สดการพิธีที่สถานทูตอังกฤษ เนื่องในงานพิธีวันมงคลภิเษกของสมเด็จพระเจ้ากรุงอังกฤษ เมื่อวันที่ ๖ เดือนนี้ นับจากซ้ายไปขวา: มะหนันฮาย, มะสมือ, มะฮายัน, มะจันไฟและมะสั่นว

เดิมตำราว่ากับกมการงานของพระราชาเจ้าจักรี เสด็จของรัฐบาลเก่า เสด็จให้มราบปราม ผู้ที่ดูแล พระราชองค์จักรีอย่างเข้มงวด

๕. แต่งตั้งคณะกรรมการพิเศษโดยระบอบ

๖. พยายามระบอบความไม่สงบต่างๆโดยคัดค้านให้

๗. ไม่ดำเนินโครงการใดที่กีดกันผลประโยชน์ของประชาชน

๘. ลดหย่อนผ่อนโทษนักการเมือง

คณะผู้แทนที่รัฐบาลได้ส่งไป เมื่อ ได้ถวายคำขอว่า "นอกจากบรรดา ๒ ฉบับนี้แล้ว ยังได้มีพระราชโองการเพิ่มเติมไปยังรัฐบาลว่า ในคดีพระพิบูลย์ไธสงวรย์ นั้น ถ้ากรมพระคลังข้างที่เห็นด้วย

ก็จะทรงส่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็จะมีว่าพระราชทานไปเป็นทางส่วนพระองค์ รัฐบาลก็ได้ปฏิบัติตามแล้วทุกข้อ เว้นแต่ในเรื่องการลดหย่อนผ่อนโทษนักการเมือง รัฐบาลได้เห็นว่า จะทำต่อไปอยู่ด้วย ส่วนคดีเรื่องพระพิบูลย์ไธสงวรย์นั้น เกี่ยวกับอำนาจทางตุลาการ อันเป็นการนอกเหนืออำนาจของรัฐบาล"

คำขอไป พระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ นั้น จะเห็นได้ว่า เป็นคำขอที่เกี่ยวกับแผนการวิเทศผลประโยชน์ของพระองค์เองเกือบทั้งสิ้น

พระราชบัญญัติการของ ซึ่งสมเด็จพระปกเกล้าได้พระราชทานทรงมายังรัฐบาลรวมเป็นคำขอ ๘ ข้อนี้ เมื่อได้ส่งไปแล้ว คงได้ความคืบหน้า มีค่อนหน้า ๓]

สถิตินิสิตที่สอบขึ้น ปริญญาอักษรศาสตร์

รายงานนิสิตที่สอบได้ได้อักษรศาสตร์ ๓๓๓ คน

ภาษาไทย, อังกฤษ, ฝรั่งเศส

๑. นางสาวทองเพ็ญ คัคคิเวริญ
๒. นางสาวเนติวงค์ เนียมสุร
๓. นายกรร มาณะวิท
๔. นายบุญจงประเสริฐ

ภาษาไทย, อังกฤษ, บาลี

๑. นางสาวณณณ ภาณุ
๒. นางสาวเจวิญ กะสิริ
๓. นางสาวณณณ ภาณุ
๔. นางสาวเจวิญ กะสิริ
๕. นางสาวณณณ ภาณุ
๖. นางสาวเจวิญ กะสิริ

ภาษาไทย, บาลี, ประวัติศาสตร์

๑. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๒. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ
๓. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๔. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ
๕. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๖. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ

ภาษาไทย, อังกฤษ, ประวัติศาสตร์

๑. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๒. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ
๓. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๔. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ
๕. นายบุญเกิด ธรรมเวทิน
๖. นางสาวธรรมา จิวิระศิริ

เมืองดอน

[ต่อจากหน้า ๑๖]

“คนบ้า ยังจะมารังเกียจเรอีก”
ว่าแล้ว ก็รีบหลบ เข้า ทางไป
บ้านของคว บัญเกิดรีบ จะตาม
ก็พอได้ ยืนเคียงแม่กระโสม มา จาก
เรือน

“เกิด รีบอาบน้ำเร็ว ๆ มา กิน
ข้าว.”

บุญเกิด รีบอาบน้ำ ที่ มอญ
ซึ่งวิ่งโผล่ออกไป และ หายไปใน
แนวไม้ ประกอบกับ เปน เวลา รำ
ไรจนจรมืด ไม่คิดแม่เรียกได้
บุญเกิดจะตามไปก็ไม่ได้ ได้ บุญ
เกิดลงมืออาบน้ำหลังที่ แม่ เรียก
ให้กินข้าว.

กลางคืน คืนต่อมาที่เนินดินเก่า
นั้น เพียรมานั่งเล่นอยู่คนเดียว เปน
เวลานาน ร้องเพลงกัณฑ์ นอน
เล่นที่เดิม นึกว่าจะพบบุญเกิดผ่าน
มาทางนั้นเอง เมื่อเห็นเมื่อก่อน

น้ำอยู่คนเดียว เผลอเปนเวลานั้น ทน
เบื่อกับใจตัวเองไม่เท่าไร เพียรกัดใจ
ที่เห็น บุญเกิดเดินมาข้าง บ้าน มาตาม
ถนจากบ้านโนน ดูเหมือนบุญเกิด
จะไม่เอาใจใส่ว่า มนเห็นนั้น ที่บุญ
เกิดเคยถั่งเตียร เพียรถั่งถั่ง
และคงอดใจ ที่จะคอยพบบุญเกิด
เราหยดระงัก เมื่อได้ยืนเคียงแถว
รองเพียรกระโสมมาว่า

“เกิด บุญเกิด มาที่นี่”
บุญเกิดหยุดคิด จ้องมองไป
ยังร่างเล็ก ๆ ซึ่งมีคน อาราม ค่อยๆ
ขึ้นยืนตัวมีมืออยู่ ได้คนมารวม จ้อง
เบ่งอยู่ได้ชั่วครู่ เขาก็ถอยห่าง
มองหากลุ่มมือขวา ที่มีผ้าคลุมร่าง
จะฮวดพันอยู่ รอยผ้าเล็กน้อย
กลางหลัง มือยังไม่หาย เห็น เปน ทาง
เขี้ยว บางแห่งก็แดงเข้มและดำ บุญ
เกิดรีบมือซ้ายดูที่รอยผ้า นั้นเบาๆ
ก็พันรอบๆ เกยหน้าขึ้น มอง
เพียรถั่งถั่ง ก็พอสักเพียรกระโสม
ขึ้นมือ

“เกิดมานี่ก่อน”

ความมึนงงที่แท้จริง

คือไม่ใช่ทำให้ ชั่วแต่ของถูกที่สุดเท่านั้น

แต่คือให้

ได้ค่าสมราคาเงินของท่าน

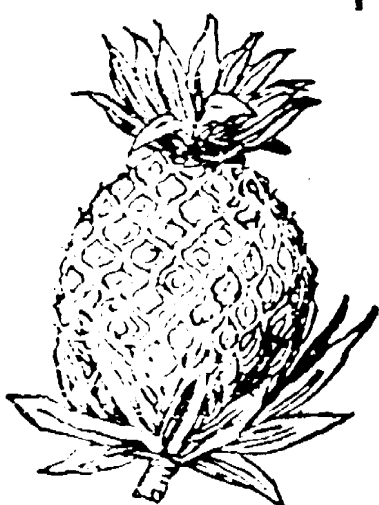
เนยตราใบประด

ไม่ใช่ถูกที่สุด

แต่

- ๑ เป็นชนิดที่ ดี
- ๒ เติมน้ำหนักทุก ๆ กระป๋อง
- ๓ เป็นของใหม่สดอยู่เสมอ
- ๔ มีค่าที่สมราคาเงินที่สุด

จงหาตัวที่

ที่มีอยู่ บนกระป๋อง

๕

ถักตุ๊กไม้ ไม่ได้เพราะปวดเมื่อย

ถ้าโรคปวด เมื่อย รบกวน ท่าน
จงปฏิบัติตามอย่างนี้

“เปน เวลาหลายปีแล้ว ถัก ตุ๊ก
ไม้ไม่ได้ เนื่องจากโรค ปวดเมื่อย
ที่มือ เมื่อมีกติกาก่อนได้ ร่มปร
ทางนครเขมร และเวลาเมื่อก่อนก็
ถักไม้ได้ ค่อนข้าง และทำ พนัก กับ
ใครๆได้ ในบัดนี้ ได้ ถัก ๑๒ ชิ้น
รวมกัน ได้อัน ทนาว ราย ห้าง และ
เครื่อง เค. ยาย เค. ยาย คิณ ภูมิ ไ
มาด และ ทน เนือง จาก นครเขม
คิณไม่เคยรู้ ถัก สาย เข็ม นาน นาน
แล้ว และจะจรรีบ ประทาน นครเขม
ไม่ตลอดนี้ นาง อ.ร.

โรคปวดเมื่อยซึ่งเกิดเองเกิดกรร
ผลิตซึ่งของค่าเงินประดทำให้ปวด
เจ็บ นครเขมรทำถักถักถักให้
เหลดและไม่มีโทษ ทำให้ โหด ไป
ตามทางของนั้น ราคาก็แพง
ในนครเขมรว่าถักถักให้ ถักและ
ทำให้ ถักถักไม่จบเคดละ.
มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป

ถักตุ๊กไม้ให้ทั้งนี้ด้วยบุญเกิด
ถักถักไปตามถนน มีเพียร
จะกระโสมตาม อย่าง กระโสมถัก
มาด้วยดีไม่ปรารถนาพัก
“ถักตุ๊กก่อน เกิด, จะไป
ไหน ถักตุ๊กก่อน”

บุญเกิดร่างไม่พริ้วเฉยเฉยบ้าง
เลย รู้ ถักตุ๊กจะไม่ได้อะไร
คือให้กระโสมเฉยเฉยเห็บเห็บ เพียร
ถักตุ๊กถักถัก ได้คนมารวม
บุญเกิด ซึ่ง วิ่งไป ออกไป ทุก ขณะ
และไม่หวั่นไหวมาเลย.

พบถึงครั้งหลังต่อมา บุญเกิด
ไม่พูดกับเพียรว่าถักกับคน ที่กระโสม
มาด้วยดีเป็นๆอย่างเคร่งเครียด.

คอย
หนึ่งในร้อย
ของ
“ตอกไม้ดี”

หมู่เกาะพิลลิลบิษฐ์

[ต่อจากหน้า ๔]

ลงอยู่แล้วดำหับการระดมกำลัง
นาทางที่ต่อเติมอยู่ บัดนี้คงจะคำ
เนินการระดมกำลังแล้ว คำว่า
ในหมู่เกาะที่เปนของญี่ปุ่น งาน
ทางทหาร โดย เปน เปน หมู่ เกาะ
เหล่านี้จะไม่มีการระดมกำลัง ทั้ง
ยอมเปนดัง รวบรวมให้ คิดว่าญี่ปุ่น จะ
ทำได้ฝ่ายเดียวหรือไม่ ในเมื่ออเมริกัน
กากับอังกฤษก็เพียรกันอยู่ สันคิ
ภาพทางภาคสมุทรแปซิฟิกกำลังเปน
เครื่องลงเล่นที่เดียวเค็มประดา.

ใบเขยคำสา

[ต่อจากหน้า ๑]

และที่ได้ส่ง คนไป มา พักกัน อย่าง
เด็ดดวง และคนเหล่านั้น ไม่เคย
รู้จักกันกันมาก่อน ไม่เคยเจ็บ
ช้ำน้ำใจ ไม่เคยถึง คนเบบคิณ
หรือมุ่งประทีปประหาร เค็ดความ
บ้าในคำสาตนเอง ‘ค้อน’ เขาไป
ความค้าย ถ้าเจ้าค้อนสารคนเหล่านี
นั้นมาก ที่เขายังคงเข้าใจเมื่อก่อน
จะพูดไปว่ากัน หรือ เมื่อ ก่อน
จะถูกอาชวค้าย ว่าเมื่อหายแล้วจะ
ไปส่ง ค้อน ค้อน รุ่งรุ่งนงาย
เหล่านี้ พอไปบด นึกบว นึก
บุญในสมัยนั้น เปนผู้เทศนาอบรม.
ครั้นกาลล่วงมาในปรัศยุคนี้
การคำสาอาจเปนส่วนหนึ่งที่ถ่วง
กรรม เพราะมนุษย์ฉลาดขึ้นและนึก
บว นึกบุญ คำๆ ก็ เลี้ยว ถดถด มี
เหตุผลตาม มาดสมัย สังกรรม
ที่เกิดขึ้นแล้ว หรือ ที่จะ เกิด ใน
เวลาต่อไป จ้ามนึก ถึง เนื่องจาก
อารยชาติมาจากระยะ ความ เค็ดกรรม
ทางโลก กิา ซึ่ง เรียก ว่า อารยธรรม
แผนใหม่ บรรดานักวิทยาศาสตร์
และ นักปรัชญา ทั้งหลายเริ่ม
ในการ สร้างอารย ประหาร ทั้ง
นึกว่าถ้าเพียรกัน ถ้าเจ้าค้อน
และค้อนจะตามตัวเองมิได้ ว่าอา
ชวประหารคำๆนั้นมีได้ นำ ออก ใช้
ในการกรรมบ้างหรือ.
[มีต่อหน้า ๕]

เบอเทรนต์รัสเซลล์เจ้าพ่อไม่เชื่อในศาสนา แต่เชื่ออัลทีลี ศาสนาเป็นต้นเหตุของสงคราม ส่วนการผูกปณัมก็ยังไม่ยกเลิก

เจ้าพ่อมองโลก, เด การมอง
โลกของรัสเซลล์ได้แตกต่างไปจาก
คนทั้งหลาย ทุกคนย่อมได้รับเหตุ
การณ์จากความคิดที่มาจากเหตุ
แวดล้อม ส่วนความเชื่อในศาสนา
นั้น ย่อมเป็นข้ออ้างหนึ่งซึ่งรัสเซลล์
ล้มครืนใจที่จะไม่ยอมรับ
เพราะเป็นปัญหาสำคัญ

พ่อเดเมรัสเซลล์
เจ้าพ่อเป็นนักคิดอิสระ, แต่คนหนึ่งใน
สังคมนั้นได้ทิ้ง
กิจกรรมนี้แค่เมื่อ
รัสเซลล์มีอายุเพียง
สิบขวบ เดเมรัสเซลล์
อยู่ในโลกมาถึงปี
หนึ่งให้กำเนิดของรัสเซลล์
เจ้าพ่อ ซึ่งเขายังอยู่
ในสังคมอีกคนหนึ่ง
รัสเซลล์ไม่รู้ว่าพ่อ
เดเมรัสเซลล์ทำอะไร
อะไรทำอะไร จน
กระทั่งเติบโตขึ้นเป็น
ผู้ใหญ่.

หลังจากพ่อตาย รัสเซลล์วัย
ต่อมาเขียนว่า เป็นคนเคร่งศาสนา
แต่เมื่ออายุมีอายุได้ ๑๖ ปี เขาก็
เปลี่ยนจาก ความ เชื่อ ในศาสนา มา
เชื่อถือ และ นิยม อัลทีลี ด่านักคิด
ทุกๆ วัน อัลทีลี รัสเซลล์จะพูด
ไปโบสถ์ แต่ มี วาดับมาบ้างแล้ว
ยาสลอบบ์จึงสั่งสมบรมให้รู้จักความ
ระบือของ ความ เชื่อของเขาใจ อัน
เป็นส่วนหนึ่งให้ อัลทีลี มีคำกล่าว
ห้ามการไปโบสถ์ รัสเซลล์ยอมรับ
เพราะได้เห็นบุคคลในครอบครัวกำลัง
คนแก่ด้วยเลือดน้ำสีแดงงาม รัสเซลล์
เจ้าพ่อใจใน เครื่องบูชา เครื่อง
บูชาอันที่ต่าง ๆ ที่ประดิษฐ์ไว้ตาม
ฝ่ามือ อีกประการหนึ่งโดย
เพราะได้เห็นถึงการซึ่งเป็น ศาสนา ปฏิ
บัติที่กระทำของ 'ผู้สร้าง' เหล่านั้น

นับเป็นครั้งแรก
ประหลาดสำหรับ
ความคิด ในขณะ
นี้ เป็นอันมา
แต่รัสเซลล์ไม่
เคยยอมรับมา

และในระหว่าง นี้เอง
ความคิด ของ รัสเซลล์
เพิ่มขึ้น รัสเซลล์ อยู่
ในทางที่จะ ค่อยๆ
เพื่อหาความจริง
ความเชื่อใน ศาสนา

“นายศิลปิน”

แต่ นี้ ที่เรานำคนออกไปยัง หวังความ
งามมันใด ๆ เป็นความจริงที่ด้วย
ที่รัสเซลล์ ไม่ยอมรับโดยง่าย ใน เรื่อง
อัลทีลีและเขียน [มาจากรายการหนังสือ
ราวปี ๑๙๖๖ ถึง ๑๙๖๗]
มาก่อน ด อังการ
หนึ่ง รัสเซลล์ ไม่เคย
อ่านเรื่อง หรือ หักข้อคิด
คิดของบรรดา เมื่
คนคนหนึ่งมา ก่อน
ความคิดของ รัสเซลล์
รัสเซลล์ ไม่ ได้ ความ
ไม่ เชื่อถือ ใน ศาสนา
ด้วยตัวของเขาเอง.

เหยียบย่ำอารยธรรม

แผนใหม่

อย่างไรก็ตาม,
เมื่อรัสเซลล์ ถูก บังคับ
โดยตัวของเขาเอง
เขา ให้ไว้ ถัด ถัด และ
ให้ ศักดิ์ หมาย รับ

นาๆ ซาติก็เลื้อยอยู่ในอีก มืองขอ เจ้าปัสสาสงคราม

เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ในโลกนี้ ก็มี
นั้นทุกหมัด อัลทีลี ด่านักคิด
ให้ รัสเซลล์ คิด และ เป็นความคิด
แล้ว ไม่ใช้ความคิดโดยปราศจาก
การค้น รัสเซลล์ จำได้ว่านับวันวัย
ไปรเทศเคมส์คนหนึ่ง ได้ ให้
วาทะรัสเซลล์ว่า
“ดู ดูแล้วเจ้า มาถนัดคือ หด
ชายแล้ว นับเป็นไปไม่ได้ที่จะ
อยู่ในอัลทีลีและเขียนบรรทัดเดียวไม่
เจลาเคียกซ์”

ในเวลานั้น รัสเซลล์ยังน้อย
น้อยอยู่ ยังไม่ได้รับรู้ให้ รัสเซลล์
รู้เรื่องจริง แต่ถึงกระนั้น ถ้า
ให้ รัสเซลล์ เลิกหัด รัสเซลล์ มี อัลทีลี
พ่อที่ใจเด็ดได้แล้ว รัสเซลล์ ก็ล้ม
จะเลิกล้มทางฝ่าย อัลทีลี ด่านักคิด
ก็ตาม รัสเซลล์ ยึดหลักความ สามัค
คือภาพที่ออกมา อย่าง เข็มที่ ๑๕

นี่เป็นความจริง และ ควร เชื่อถือได้
หรือไม่
จากนั้น เวลาที่ยังคงพันใจ
๕ ปี รัสเซลล์ก็รู้สึกได้ว่า ได้รับ
ความชอบใจอย่างสูง มีบาง
อย่าง เขารู้สึกในความคิด และ เป็น
คน คิดที่ เขารู้ ว่า ความ เชื่อ ของ
คนธรรมดา และ รัสเซลล์ ไม่ ได้ พก
รัสเซลล์ มองว่า ความ เชื่อ ที่ เขารู้
อยู่ในใจ ที่ เขารู้ ว่า เมื่อ เขารู้
แล้วจะรู้ ว่า ในทางที่ผิด และ ถ้าเขารู้
ว่า รัสเซลล์ เป็น ผู้ สด ปรารถนา
ความ เชื่อ ของ พ่อ ของ รัสเซลล์.

เหตุผลประการแรกที่ รัสเซลล์
ความ เชื่อ ได้ สด ปรารถนา รัสเซลล์ นี้
คือ อัลทีลี ได้ ให้ จาก ความ มืดมนใด ๆ
มีอะไรบางอย่าง ที่ ให้ รัสเซลล์ รู้สึก
เต็มใจว่า นับเป็นธรรมชาติของ
มนุษย์ แต่ รัสเซลล์ ยอมรับว่า รัสเซลล์

ปัญหาสงคราม ก็พลอยผ่านเข้า
ความคิดด้วย เขารู้ว่า รัสเซลล์
ต้องการภาพว่า รัสเซลล์ เลี้ยง
ความเป็นที่สุด เจ้าปัสสาสงคราม
เป็นเหตุที่ควร รัสเซลล์ รัสเซลล์
เจ้าพ่อเลียดมัน ไม่ใช่ เพราะมัน ได้
ทำให้ รัสเซลล์ พบ ความ ผิด ผิด ของ
ความ โหดร้าย อัลทีลี ปราศจาก คัด
กรรมโดยอิสระ รัสเซลล์ เลียด
มีฐานที่มั่น เขารู้ว่า เขาต้องทำอะไร
ด้วย อัลทีลีภาพ ของ โดเร และ ของ
คิดใจ ศาสนา แม้จะได้โปรด
ถึงความเชื่ออันแปลกของมนุษย์ที่มี
จำนวนด้าน แต่ ศาสนาก็หยุดยั้ง
ความใดมิได้ ประการสำคัญได้
ต่อ รัสเซลล์ ว่า ศาสนา, ในบางวิธี
คือต้นเหตุของสงคราม ที่ ผ่าน
[มีต่อหน้า ๘]

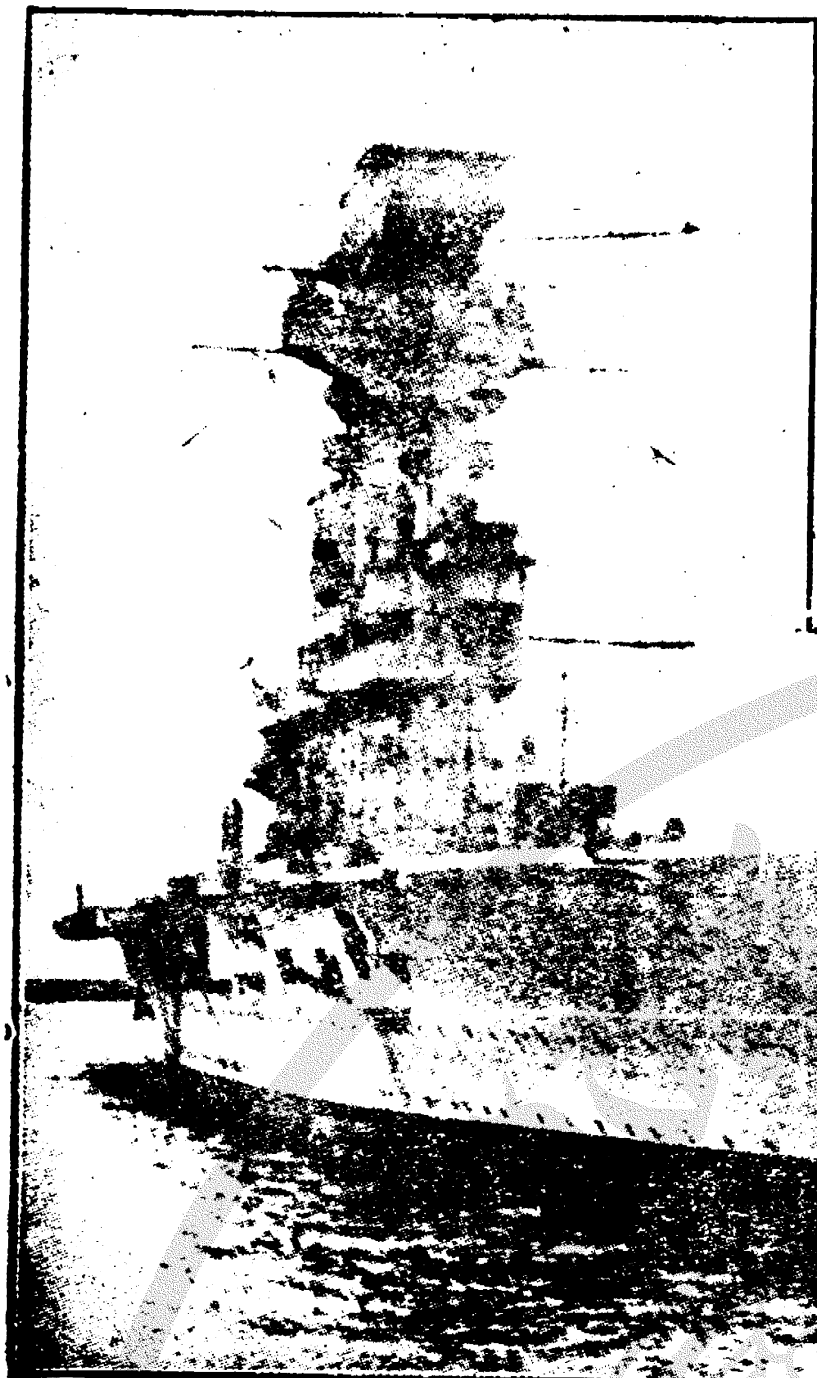
หมู่เกาะในความรักชาติของญี่ปุ่นในยามมหาสมุทรแปซิฟิก ผกษณ์ นอกจากจะ
 มุ่งกักตุนให้ญี่ปุ่นปะทะกับอเมริกาแล้ว ยังเปดเกาะที่ค้นพิธิปปีดกับอเมริกา
 ให้ห่างเหตกับไวดีย ซึ่งเปดเหตุอันหนึ่งที่ทำให้อเมริกาคุมครองพิธิปปีดได้ยากขึ้น

“ภัยพิวเหลือ”

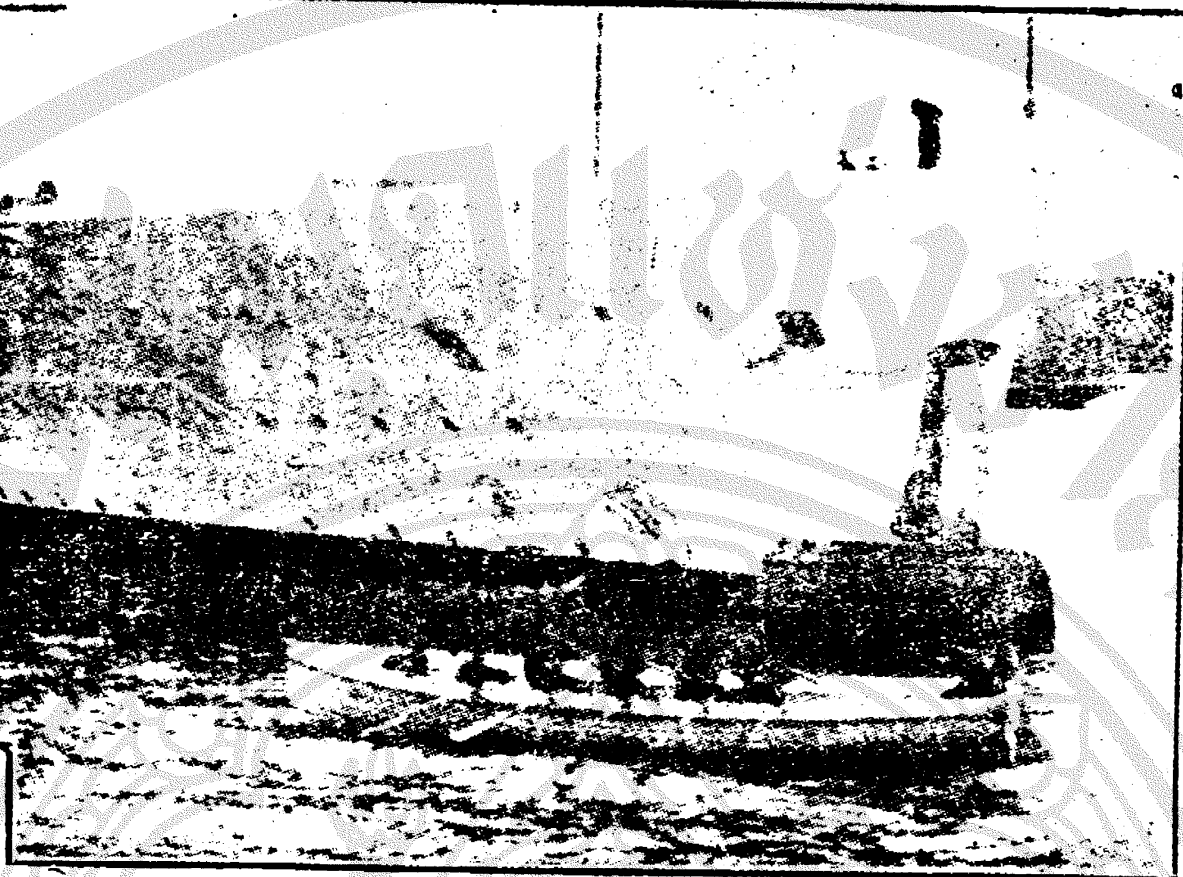

เหตุผลที่ญี่ปุ่นถอนตัวออกจากสัญญาในวชิบงตัน เป็นเหตุผลที่ญี่ปุ่นแถลงต่อโลก

แม้ว่าเหตุการณ์ของเรื่องนี้จะได้เกิดมาตั้งแต่หลายปีมาแล้ว แต่อาณานิคมญี่ปุ่นยังไม่สิ้นสุดลง เพราะญี่ปุ่นยังระงับถอนตัวจากการร่วมสัญญาไม่ได้ จนกว่าจะครบกำหนดหนึ่งปีซึ่งยังมีเวลาอีกหลายเดือน เวลานี้ญี่ปุ่นก็ยังเกี่ยวพันอยู่กับสัญญาอยู่

เรือบรรทุกเครื่องบินของอังกฤษ

เราท่านคงจะจำได้ว่า การที่ประเทศญี่ปุ่นได้แสดง ความจำนนออกล่วงหน้า ระงับถอนตัวออกจากสัญญาของสัญญาว่ากันวชิบงตันในไม่ช้ามันได้สร้างความคันเค้นให้เกิดขึ้น และเพราะอย่างนั้นหาประเทศที่เป็นอัครภาคในสัญญาได้จึงมองดูการเคลื่อนไหวของญี่ปุ่นด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง กระทรวงการต่างประเทศญี่ปุ่นได้ออกคำแถลงการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งเราเห็นว่าน่าอึดใจและน่าสนใจอยู่มาก จึงขอแปลมาฝากกันฟังได้ในที่นี้

ในการประชุมเกี่ยวกับ การลดกำลังรบทางเรือเมื่อเร็วๆ นี้ รัฐบาลญี่ปุ่นได้ ได้รับความพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่เข้าร่วมมือกับบรรดา มหาอำนาจที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยในเรื่องนี้ เพื่อให้การประชุม บรรลุถึงเป็นผลสำเร็จและยัง ให้บังเกิดผลโดย ทำสัญญา ฉบับใหม่ขึ้นแทน และก็ได้สัญญาฉบับใหม่ นั้นเอง ที่จะให้ความมั่นใจในโครงการ มุ่งมั่นที่จะลดกำลังรบของ ญี่ปุ่นได้โดยแน่นอน ดังนั้นจะช่วยให้การประชุม ลดกำลังรบ ต่าง ๆ ง่ายขึ้น ทั้งจะมุ่ง กับการ รุกราน ของ มหา ประเทศด้วยเป็นอย่างดี ยิ่งกว่านั้นยังจะบรรเทาการกีดกันเพิ่มขึ้น จากประชาชาติอื่นลงให้มาบางลงมาก

หลังจากที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้ ได้รับความพอใจในเรื่องนี้โดย ที่กำหนดหลายครั้งหลายครา จึงได้แจ้ง ประกาศว่า การประชุม ลดกำลัง รบ หรือ ความ

ลดกำลังรบของมหาชาติ กัด จึงอาจกระทำการทำสัญญาจำกัด กำลังรบ โดย ความ เสมอภาค ให้ ได้รับความ ยุติธรรม ทั้ง นี้ ฉบับใหม่ จะแทนที่ฉบับเก่า ดังนั้นความสำคัญ และเงื่อนไขคือไม่ผิด :-

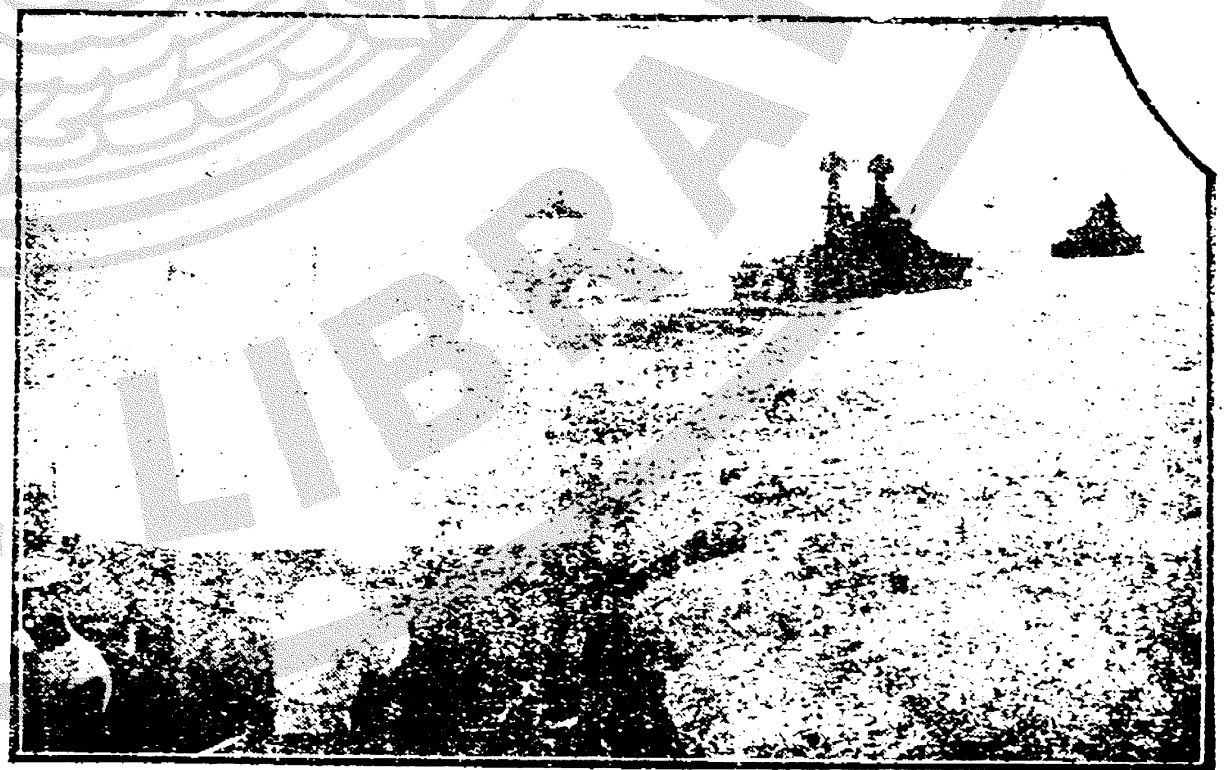
เนื่องจากความ ก้าวหน้าใน คุณภาพ ของ เรือรบ อาวุธ ยาน และ อาวุธยุทโธปกรณ์ ในสมัย ปัจจุบันได้

โดย มาลี วรรณ

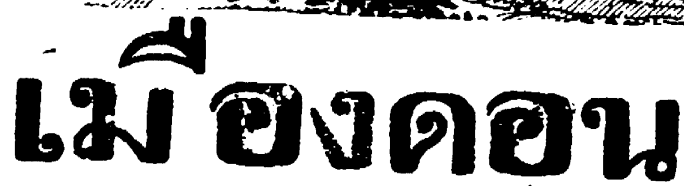
มีเกิดขึ้นมากมาย จึงเห็นได้ว่า สัญญาว่ากันวชิบงตันนั้น มีอยู่ใน เวลาที่ไม่ควรจะมีค่าหนึ่งถึงหรือค่าพวง เขาถูกภาคเป็นกฎเกณฑ์ แต่ควร จะคือ คล่องตัวโดยการจัดจำนวน อาวุธยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ได้เท่าใด จึงจะเป็น การเหมาะสมด้วยสภาพการณ์ที่เป็น อยู่ ณ ขณะนี้

[ก] เพื่อให้ความปรารถนาในการลดกำลัง รบบรรลุถึงจุดประสงค์ บังเกิดผลตามวัตถุประสงค์ นั้น การ จำกัด อาวุธ ยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ กัด วเล้ง ควรจะจำกัดให้มีจำนวน ที่ต่ำสุดที่จะทำได้

[ข] และเพื่อจะ บังคับ ให้ มหาประเทศต่างๆ กระทำการลดกำลัง ได้ โดยสะดวก ทั้งจะเป็นการง่าย ง่าย ในการที่จะทำการบังคับกันการ รุกราน ของอีกมหาอำนาจหนึ่ง จึงควร ที่จะ ยกเลิก อาวุธ ยุทโธปกรณ์ ซึ่ง ใช้ ต่อ หั้มทำการ รุกราน นั้น เสียให้ ดั้น เรียง หรือมีฉันทัดลดจำนวนลง [มีต่อหน้า ๓๒]

การประลองยุทธ ทางสมุทรภาพของอเมริกา

โดย รุจิตร จตนะโชติธ

บ่ายตจจวนอาทิตย์คัลยงจำ แต่
 ในเรศคัของฤๅรอนแห่งเศก
 คงผลผาพันดินปนทรายเคอ
 งระรอน ระอไปทั่วทุกหนทุก
 น้าหระองประจักษ์ซึ่งในฤๅ
 เห็น เค็มเอ่อ รินมา อย่าง มาก
 ท่วมคั้นหญ้าคั้นผ้อจวนมอง
 เรดน้ำน้อย ๆ เวดาน้ำเหลือนมี
 หญ้า คั้นผ้อชูคั้นชูใบอยู่ใน
 นระที่บดเคา หงของน้ำถายเปน
 บ้าง เว้นไว้ระคายหนองซึ่ง
 ไปในทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
 อกจะเรดเห็น มีน้ำใสดกคั้น
 นั้น เดา เรือย อ้อม คาม รอบ
 อก ขี มา จวนระทั้งจด เอ่งน้ำ
 ซึ่งถักคัเข้าใบไม้ก้นากน้อย
 คุมบ้าน, พุดคินทำนบหมอง
 อย่างระคจจวนที่คองเอ่งน้ำ เดา
 เปนทิดเรือยไป ในที่ดก
 กายไปใน ระหว่าง คั้น หญ้า คั้น
 ในระระระระในแถวคอง ที่คค
 ภาละเนมาเด้อๆ ทำนบที่สัวง
 ให้เอ่งน้ำยังคมีน้ำระออยู่
 ห่ง เคียวเท่านั้นที่มีลักษณะ
 งามน้ำอย่างแท้จริง.

กิดจากน้ำไม่พอก ของน้ำไป
 อีทาง โบลักของวัดโพธิ์สมภรณ์
 ตั้งอยู่กระหว่าน หัดึกากระเบือ้งดี
 เห็นระยิบอยู่ไรเงาแดด คงเข้ามา
 ในหนองคอกนี้ทั้ง มนเินคินดู่คือ
 โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดนครราชสีมา
 “ราชันนิค” ซึ่งสร้างเป็นคักใหญ่
 ทางไร่ไค่ คัดคักให้หัดให้หอง
 เมืองนี้รับกับถนนสายหนึ่งซึ่งนานา
 เรือไปกับริมหนอง รอบโรง
 เรือน มีคูกน้ำคัก จาก ขย ของ

โศกนั้นทรมานขึ้นมา ละแวง
 แดกก็แผดเผาอยู่ทอรวมเจ็ดัค มิได้
 ทำให้เดือดร้อนแก่ผู้ใดคนหนึ่งเขาใจ
 ใจให้เสียแทนที่จะช่วยตายถดถอยเขา
 ออกมามีอภัยด้วยใจอย่างว่าเรึง ถึง
 เมื่อเจ้าตัว.๒ ผิดคำจนเกือบจะทรมาน
 เท้ชรอยที่มาในอาการจะบังใจนบั้ง
 มาตลอดพร้อมๆ กับปากก็ทำเพลง

ไป ตามใจ ชอบ
แต่ง คำราม
คึกคักอยู่ เมื่
จะออกมาโดยหัว
เขายังสูง ร่างคำ
ร่างอยู่ ค มีหน้า
ชะชะเมยหนา เตยออดคองรา ตาม
ใบหนามี่หยดน้ำ ประปราย บาง
หยดกัด หยดจากหนที่เบยกรซัง ทง
คำทงคก เปนเคอที่มัวปร้างดำ
เขาดักเดาะมาตามทาง จนได้ ครึง
ทาง แล้วเขจัว น่อน จาก อากกร วิ
อากกร โจนลงเปนเคม ส่วน ปาก
ยังควเรอชใจอยู่ กับบทเพลงที่เขา
ชอบใจ.

เกือบๆ รุ่งอรุณ ซึ่งรณาน กัม
วิม หนองค้ำนี้ เธอคงไปเข้าห่ม
บ้านชายหนองรีมทำบ่มที่ชื่อว่าบ้าน
โนน เป็นเนินดินนัย บนมเนินมีคัน
มะขามใหญ่ และมีไม้ไผ่ป่าเตี้ยๆ
กระจัดกระจายอยู่รอบๆ เป็นที่
ร่ม ไม่เย็นนัก ถึง ตมจะหัก โขย อยู่
ตลอดเวลา เพราะตม นั้น หอบ เหา
ความร้อนมาด้วย มีหญ้านั้นประ
ปรายเขียวระอุ่ม อยู่ก็แค่เพียง คอ
ใต้ค้ำมะขาม เด็กชายไม่คิดคว
รณกนบ่ายหน้าอ้น เนินดินนั้น ร่ม

ไม่ได้ยอม เห็นเรา ก็หยดรังก็ เพราะ
เขาสามารถจะเห็นทุกอย่างได้ตลอด
บนเงิน ที่ใต้คัมภีร์ รามมี เด็ก
หญิงเล็กๆ อายุราวๆ เคียงกับเรา हम
รามมี รามมี คำ ระ เทน हमอน หอม
สระมา เพ่งที่เขา กัด มี เตะ
อยู่ อย่าง สุก สำนั่ม สัน ดุค ดง คง
แค่เขา หยด รัง เรา กัด ยัน พิศ
ดู ใบหน้า ระ เคียง ดอน นัน คำ มี
สัน ทัก ดูก และ บน เข็ม ชัย ต่อ รัง
ที่ รอย นาม กเปรระ คณ - อย่าง
ที่ เรา เรียก กณ ฝน น้า นิด กไม่ รัง

เรื่องนี้เป็นเรื่องขนาดยาวใหม่
เอี่ยม ประจักษ์ ธรรมวัน เสาร์
ซึ่งจะนำตงค์ออกไปทุกวันเสาร์
ขอให้จับอ่านตั้งแต่ฉบับนี้
เพื่อให้เรื่องติดคอกันไปตลอด

กลางเขาดาวใหม่ และกำลังขอ
กระแจะมา เคี้ยวเคบเค้งกายขอ
เหล่านั้ เด็กชายไม่ให้ จะทำให้จ
ด้วยดะริ. ด้อเลย อะไร ๆ ก็
วัยเท่านั้นที่มีรอยกรังอยู่บนแก้ม
เขาค้มค้อย นิ่ง ๆ รังควา. แล้ว
ย่นคิ้วของตัวเองกับได้รับความรัก
อหือใจอะไรสักอย่างหนึ่ง เขา
ยั้งเงาหาเด็กหญิงเก็บใบมะขามที่
ควอยู่ข้างๆ จึงมารุดเข้าไปเด็กออก
เดี่ย เหลือแค่ก้นก้อยอยู่ในมือ เขา
คุกเข่าลงข้างๆ เด็กหญิง ไร้ใบดา
ก้นมะขาม นมเขียว เขาๆ ที่ปลายห
เขารู้สึกตื้นตันใจ เต็มใจ เมื่อเด็ก
หญิงคนนั้นยกมือขึ้น บัด เขได้ยื่น
จากเขี้ยวใบหูเขา ก็ย้ายมาเข้ รามก
พอเด็กหญิงยกมือขึ้นแบค้อกรัง เขา
ไร้ มือบีบปากนั้น หัวเราะอยู่คนเดียว
เด็กหญิงกำลังได้รับความสุข อ้อเกิด
ขึ้นขณะที่หนังตากำลังปิด เขามี
ตมพิศมามอ่อๆ ก็ปรารถนาที่จะรับ

ความฮู้ข้อไปอีก มิได้นักมาก
 มาไปจนก็ว่าจะมีใครจงใจมา
 แฉด้วยอะไรเพ : เอะจางจะเป
 ความซุกซนของ แด่ วิถีเด็ก ๆ ก็
 ไม่รู้เห็นอะไร ได้ต้องถามว่าเท่านั้น
 ได้ไม่เสียก็ขึ้นเรื่อง ว่าบุญที่ได้
 ไม่รู้จักไป จางจนไป หุเล่หุเล่
 เว้นมอญคามใบหน้า ผดคลง
 คงใจว่าจะไม่คบก็จะเคียดให้คายไป
 ะได้รู้แล้วว่า รอด แต่ต้องนั่งรอกาย
 รั้วครู่ เพื่อให้ลายกับแสงสว่าง
 ได้ยืนเรียงหัวเราะเบา ๆ ทางซ้าย
 มือ รับหันไปโดยเร็วก็พบเด็กชาย
 กำลังหัวเราะอยู่คนเดียว รันรอบ
 ไม่เข้าใจอะไร พอเหลือบเห็น
 ถิ่นมรณที่มือ ก็ประคองประคอง
 เรื่องราวขึ้นได้ ดูชะ เกตังได้
 เกตังดี ความนิยอย่างฉุนเฉียว
 ก็ขึ้น แต่เมื่อหันมาทางอื่นก็จะระ
 มาออกมาได้ ก็ใช้ น้ำคาบเปแคว้ง
 มาช น้ำคาบด่อนหน้าคา เตะพูด
 ออมาด ๆ

“อะไรทำไม คนอะไรก็
ไม่”

เด็กหญิงร้องไห้ เด็กชายหัว
เราะ ตะเข็บยังคงหัวเราะอยู่เฉยๆ
ไม่พูดไม่ว่า.

เด็กหญิงชนมด็กครึ่ง"เถลิง
เราทำไม ที่เราเถลิงคือมันตะก
จะพองพองพองมัน มาละ"

คราวนี้ เด็กชาย นึกได้ว่าเรา
ควรจะคบ อย่างไร.

“เปิดหน้า คิวแมงเดือๆ อะไร
มาการที่หน้า เราจะได้ตักชัง
ไม่ว่าดี”

คำแก้ตัวของ เขา ไม่สู้จะปน
ผด เพราะ เด็กหญิงจมน้ำหวั่น
เพียรหันมาจ้อง หน้าเขาอย่างจริงจัง
[มีค่อน้ำ๑๒]

